

Haagkonvensjonen 1996

Konvensjon 19. oktober 1996 om
jurisdiksjon, lovvalg, anerkjennelse,
fullbyrdelse og samarbeid vedrørende
foreldremyndighet og tiltak for beskyttelse
av barn.

I kraft 1. januar 2002

(Inngått 19. oktober 1996)

Barne- og
likestillingsdepartementet

Statene som har undertegnet denne konvensjonen, som tar hensyn til behovet for å beskytte barn i internasjonale situasjoner,

som ønsker å unngå konflikter mellom rettssystemer med hensyn til jurisdiksjon, lovvalg, anerkjennelse og fullbyrdelse av tiltak for beskyttelse av barn,

som minner om at internasjonalt samarbeid er av stor betydning for beskyttelsen av barn,

som bekrefter at det grunnleggende hensynet skal være barnets beste,

som erkjenner at konvensjon av 5. oktober 1961 om myndigheters jurisdiksjon og lovvalg vedrørende beskyttelse av mindreårige, har behov for revisjon,

som ønsker å etablere felles bestemmelser med dette for øye idet det tas hensyn til FNs konvensjon om barnets rettigheter av 20. november 1989,

er blitt enige om følgende bestemmelser:

Kapittel 1 - Konvensjonens virkeområde

Artikkel 1

1. Denne konvensjonen har til formål

a) å fastsette hvilken stats myndigheter som har jurisdiksjon til å treffe tiltak med sikte på å beskytte barnets person eller formue

b) å fastsette hvilken lov slike myndigheter skal anvende når de utøver jurisdiksjon;

c) å fastsette hvilken lov som skal anvendes for foreldremyndighet;

d) å sikre anerkjennelse og fullbyrdelse av slike beskyttelsestiltak i alle konvensjonsstater;

e) å etablere det samarbeid mellom myndighetene i konvensjonsstatene som er nødvendig for å oppfylle målsetningene med denne konvensjon.

2. I denne konvensjonen omfatter begrepet «foreldremyndighet» foreldreansvar eller tilsvarende myndighetsforhold som er bestemmende for rettigheter og ansvar foreldre, verger eller andre rettslige representanter har med hensyn til barnets person eller dets formue.

Artikkel 2

Konvensjonen gjelder for barn fra de blir født til de fyller 18 år.

Artikkel 3

Tiltakene som det henvises til i artikkel 1, kan især gjelde -

a) tildeling, utøvelse, opphør eller begrensning av foreldremyndighet og delegering av slikt ansvar;

b) foreldreansvar, herunder rettigheter som gjelder omsorgen for barnets person, spesielt retten til å bestemme hvor barnet skal bo, samt samværsrett, herunder retten til å ta barnet med til et annet sted enn barnets vanlige bosted for et begrenset tidsrom;

c) vergemål og tilsvarende ordninger;

d) utpeking av og oppgaver for den person eller det organ som eventuelt skal ha ansvaret for barnets person eller formue, det å representere eller bistå barnet;

e) plassering av barnet i fosterhjem eller barneverninstitusjon eller omsorgsyttelse i form av kafala eller tilsvarende ordning;

f) offentlig myndighets tilsyn med den omsorgen barnet får av den som har ansvaret for barnet;

g) forvaltning og ivaretagelse av, eller disposisjoner over barnets formue.

Artikkel 4

Konvensjonen gjelder ikke for -

a) etablering eller bestridelse av et foreldre-barn-forhold;

b) avgjørelser om adopsjon, tiltak som forbereder til adopsjon eller annullering eller opphevelse av adopsjon;

c) barnets fornavn og etternavn;

d) det å oppnå myndighet;

e) bidragsplikt;

f) trustar eller arv;

g) trygde- og sosialytelser;

h) offentlige tiltak av generell art vedrørende skolegang eller helse;

i) tiltak truffet som følge av straffbare handlinger begått av barn;

j) avgjørelser om rett til asyl og om innvandring.

Kapittel II - Jurisdiksjon

Artikkel 5

1. Rettslige eller administrative myndigheter i konvensjonsstaten der barnet har vanlig bosted, har jurisdiksjon til å treffe tiltak for å beskytte barnets person eller formue.
2. Ved endring i barnets vanlige bosted til en annen konvensjonsstat, har myndighetene i den staten der barnet har nytt vanlig bosted jurisdiksjon, med unntak for artikkel 7.

Artikkel 6

1. For flyktningebarn og barn som er internasjonalt fordrevet på grunn av uroligheter i eget land, har myndighetene i konvensjonsstaten på det territoriet disse barna oppholder seg som følge av at de er fordrevet, jurisdiksjon som fastsatt i artikkel 5 nr. 1.
2. Bestemmelsene i nr. 1 gjelder også når et barns vanlige bosted ikke lar seg fastsette.

Artikkel 7

1. I tilfelle barnet ulovlig bortføres eller tilbakeholdes, beholder myndighetene i konvensjonsstaten der barnet var vanlig bosatt umiddelbart før bortføringen eller tilbakeholdelsen jurisdiksjon inntil barnet har fått vanlig bosted i en annen stat, og
  - a) hver person, hver institusjon eller hver annen instans som har foreldreansvar, har godtatt bortføringen eller tilbakeholdelsen; eller
  - b) barnet har bodd i den andre staten i minst ett år etter at personen eller institusjonen eller den øvrige instansen som har foreldreansvar, har eller burde ha fått kjennskap til hvor barnet oppholder seg, og ingen anmodning om tilbakeføring fremmet i samme tidsrom verserer og barnet har funnet seg til rette i sitt nye miljø.
2. Bortføring eller tilbakeholdelse av et barn er å anse som ulovlig dersom -

a) det strider mot foreldreansvar som er tildelt en person, institusjon eller annen instans, i fellesskap eller alene, ifølge loven i den stat der barnet var vanlig bosatt umiddelbart før bortføringen eller tilbakeholdelsen; og

b) foreldreansvaret faktisk ble utøvd av de nevnte parter, i fellesskap eller alene, på det tidspunkt da bortføringen eller tilbakeholdelsen fant sted, eller ville ha blitt utøvd dersom ikke bortføringen eller tilbakeholdelsen hadde funnet sted. Retten til forelderansvar som nevnt i bokstav a kan i første rekke være et resultat av lovgivning eller av en rettslig eller administrativ avgjørelse, men også av en overenskomst som har rettslig virkning i henhold til loven i den staten.

3. Så lenge myndighetene nevnt i nr. 1 beholder sin jurisdiksjon, kan myndighetene i den konvensjonsstat som barnet er bortført til eller blir holdt tilbake i, bare treffe de hastetiltak etter artikkel 11 som er nødvendige for å beskytte barnets person eller formue.

Artikkel 8

1. Unntaksvis kan den myndighet i en konvensjonsstat som har jurisdiksjon etter artiklene 5 eller 6, dersom den anser en annen konvensjonsstats myndighet for å være bedre egnet til å vurdere barnets beste i det enkelte tilfellet, enten

- anmode den andre myndigheten, direkte eller med bistand fra sentralmyndigheten i sin stat, om å påta seg jurisdiksjon til å treffe de beskyttelsestiltak den anser som nødvendige, eller

- utsette behandlingen av saken og oppfordre partene til å fremme slik anmodning for myndigheten i den andre staten.

2. De konvensjonsstater som det kan rettes henvendelse til som fastsatt i nr. 1 er:

a) en stat der barnet er statsborger,

- b en stat der barnet har formue,

c) en stat der myndighetene har mottatt begjæring om skilsmisse eller separasjon for barnets foreldre, eller om at ekteskapet skal anses annullert,

d) en stat som barnet har en vesentlig tilknytning til.

3. Deretter kan de berørte myndigheter utveksle synspunkter.

4. Myndigheten som det er gjort henvendelse til som fastsatt i nr. 1, kan påta seg jurisdiksjon i stedet for den myndighet som har jurisdiksjon etter artiklene 5 eller 6 dersom den anser dette for å være til barnets beste.

Artikkel 9

1. Dersom myndighetene i en konvensjonsstat som nevnt i artikkel 8 nr. 2 anser seg for å være bedre egnet til å vurdere barnets beste i det aktuelle tilfellet, kan de enten

- anmode den kompetente myndighet i konvensjonsstaten der barnet har vanlig bosted, direkte eller med bistand fra nevnte stats sentralmyndighet, om fullmakt til å utøve jurisdiksjon til å treffe de beskyttelsestiltak de anser som nødvendige, eller

- oppfordre partene til å fremme slik anmodning for myndigheten i konvensjonsstaten der barnet har vanlig bosted.

2. Deretter kan de berørte myndigheter utveksle synspunkter.

3. Myndigheten som tar initiativet til anmodningen, kan bare utøve jurisdiksjon i stedet for myndigheten i konvensjonsstaten der barnet har vanlig bosted hvis sistnevnte myndighet har akseptert anmodningen.

Artikkel 10

1. Uten at det påvirker artiklene 5 til 9, kan myndighetene i en konvensjonsstat som utøver jurisdiksjon til å avgjøre en søknad om skilsmisse, separasjon eller annullering av ekteskap fra

foreldrene til et barn med vanlig bosted i en annen konvensjonsstat, dersom loven i den respektive staten åpner for det, treffe tiltak med sikte på å beskytte barnets person eller formue dersom

- a en av barnets foreldre har vanlig bosted i denne staten idet saken innledes, og en av dem har foreldremyndighet over barnet, og

- b disse myndighetenes jurisdiksjon til å treffe slike tiltak er akseptert av foreldrene og av enhver annen som har foreldremyndighet over barnet, og det er til barnets beste.

2. Den jurisdiksjon til å treffe tiltak for beskyttelse av barnet som det er gitt bestemmelser om i nr. 1, opphører så snart det foreligger en endelig avgjørelse om å innvilge eller avslå søknaden om skilsmisse, separasjon eller annullering av ekteskapet, eller saken er avsluttet av andre grunner.

Artikkel 11

1. I hastesaker har myndighetene i enhver konvensjonsstat jurisdiksjon til å treffe de beskyttelsestiltak som måtte være nødvendige når barnet oppholder seg eller barnets formue befinner seg på konvensjonsstatens territorium.

2. Tiltak som er truffet etter nr. 1 vedrørende et barn med vanlig bosted i en konvensjonsstat, skal bortfalle straks myndighetene som har jurisdiksjon etter artiklene 5 til 10, har truffet de tiltak situasjonen krever.

3. Tiltak som er truffet etter nr. 1 vedrørende et barn med vanlig bosted i en ikke-konvensjonsstat, skal bortfalle i hver konvensjonsstat så snart de tiltak som situasjonen krever truffet av myndighetene i en annen stat, blir anerkjent i den aktuelle konvensjonsstaten.

Artikkel 12

1. Med unntak for artikkel 7, har myndighetene i en konvensjonsstat på det territoriet barnet oppholder seg eller barnets formue befinner seg, jurisdiksjon til å treffe tiltak av midlertidig art for beskyttelse av barnet eller dets formue, med territorial virkning begrenset til den

aktuelle staten, i den utstrekning slike tiltak ikke er uforenlige med tiltak som allerede er truffet av myndigheter som har jurisdiksjon i henhold til artiklene 5 til 10.

2. Tiltak som er truffet etter nr. 1 vedrørende et barn med vanlig bosted i en konvensjonsstat, skal bortfalle så snart myndighetene som har jurisdiksjon etter artiklene 5 til 10, har fattet avgjørelse når det gjelder de beskyttelsestiltak situasjonen måtte kreve.

3. Tiltak som er truffet etter nr. 1 vedrørende et barn med vanlig bosted i en ikke-konvensjonsstat, skal opphøre i konvensjonsstaten der tiltakene ble truffet så snart de tiltak som situasjonen krever truffet av myndighetene i en annen stat, blir anerkjent i den aktuelle konvensjonsstaten.

Artikkel 13

1. Myndighetene i en konvensjonsstat som har jurisdiksjon etter artiklene 5 til 10 til å treffe tiltak for beskyttelse av barnets person eller formue, må avstå fra å utøve denne jurisdiksjonen dersom det på tidspunktet da saken innledes, er anmodet om tilsvarende tiltak fra myndighetene i en annen konvensjonsstat som har jurisdiksjon etter artiklene 5 til 10 på tidspunktet for anmodningen, som fortsatt er under vurdering.

2. Bestemmelsene i nr. 1 gjelder ikke dersom de myndigheter anmodningen om tiltak i utgangspunktet ble rettet til, har gitt avkall på jurisdiksjon.

Artikkel 14

Tiltak som er truffet etter artiklene 5 til 10, forblir i kraft på de fastsatte vilkår, selv om endrede omstendigheter har ført til at grunnlaget som jurisdiksjonen bygget på ikke lenger er til stede, så lenge myndighetene som har jurisdiksjon etter konvensjonen ikke har endret, erstattet eller avsluttet slike tiltak.

Kapittel III - Lovvalg

Artikkel 15

1. I utøvelsen av jurisdiksjon etter bestemmelsene i kapittel II skal konvensjonsstatenes myndigheter anvende sin egen lov.
2. Unntaksvis kan de imidlertid, i den grad beskyttelsen av barnets person eller formue krever det, anvende eller ta hensyn til loven i en annen stat som saken har en vesentlig tilknytning til.
3. Dersom barnet endrer vanlig bosted til en annen konvensjonsstat, regulerer loven i denne andre staten fra da av vilkårene for anvendelsen av de tiltak som er truffet i staten der barnet tidligere hadde vanlig bosted.

Artikkel 16

1. Tildeling eller opphør av foreldremyndighet i kraft av loven, uten involvering av en rettslig eller administrativ myndighet, reguleres av loven i staten der barnet har vanlig bosted.
2. Tildeling eller opphør av foreldremyndighet etter en avtale eller en ensidig viljeserklæring, uten involvering av en rettslig eller administrativ myndighet, reguleres av loven i staten der barnet har vanlig bosted idet avtalen eller den ensidige viljeserklæringen får virkning.
3. Foreldremyndighet som foreligger etter loven i staten der barnet har vanlig bosted, består etter at barnet har endret vanlig bosted til en annen stat.
4. Dersom barnet endrer vanlig bosted, blir tildeling av foreldremyndighet i kraft av loven til en person som ikke har slikt ansvar fra før, regulert av loven i staten der barnet har nytt vanlig bosted.

Artikkel 17

Utøvelsen av foreldremyndighet reguleres av loven i den staten der barnet har vanlig bosted. Dersom barnet endrer vanlig bosted, reguleres den av loven i staten der barnet har nytt vanlig bosted.

Artikkel 18

Foreldremyndighet som nevnt i artikkel 16 kan bringes til opphør, eller vilkårene for utøvelsen endres, ved tiltak truffet etter denne konvensjon.

Artikkel 19

1. Gyldigheten av en transaksjon mellom en tredjepart og en annen person som ville være berettiget til å opptre som barnets rettslige representant etter loven i staten der transaksjonen ble inngått, kan ikke bestrides, og tredjeparten kan ikke holdes ansvarlig alene av den grunn at den andre personen ikke var berettiget til å opptre som barnets rettslige representant etter den lov som er angitt i bestemmelsene i dette kapittel, med mindre tredjeparten visste eller burde ha visst at foreldremyndigheten var regulert av sistnevnte lov.

2. Nr. 1. gjelder bare dersom transaksjonen ble inngått mellom personer som oppholdt seg på territoriet til den samme staten.

Artikkel 20

Bestemmelsene i dette kapitlet gjelder selv om den lov som utpekes, er loven i en ikke-konvensjonsstat.

Artikkel 21

1. I dette kapitlet betyr begrepet «lov» den lov som gjelder i en stat, bortsett fra lovvalgsreglene.

2. Dersom loven som skal anvendes i henhold til artikkel 16 er loven i en ikke-konvensjonsstat, og lovvalgsreglene i denne staten utpeker loven i en annen ikke-konvensjonsstat som ville anvende sin egen lov, skal imidlertid loven i sistnevnte stat anvendes. Dersom denne andre ikke-konvensjonsstaten ikke vil anvende sin egen lov, gjelder den loven som følger av artikkel 16.

Artikkel 22

Anvendelsen av den lov som utpekes av bestemmelsene i dette kapittel, kan ikke nektes med mindre anvendelsen klart ville virke støtende på rettsordenen under hensyntaken til barnets beste.

Kapittel IV - Anerkjennelse og fullbyrdelse

Artikkel 23

1. Tiltak som er truffet av myndighetene i en konvensjonsstat, skal anerkjennes direkte i kraft av loven i alle andre konvensjonsstater.

2. Anerkjennelse kan imidlertid nektes -

a) dersom tiltaket er truffet av en myndighet som ikke hadde jurisdiksjon basert på en av premissene i kapittel II;

b) dersom tiltaket, unntatt i hastesaker, er truffet i forbindelse med en rettslig eller administrativ behandling uten at barnet er gitt anledning til å uttale seg, og dette er i strid med grunnleggende saksbehandlingsregler i den anmodede stat;

c) etter anmodning fra en person som gjør gjeldende at tiltaket er et inngrep i vedkommendes foreldremyndighet når tiltaket, unntatt i hastesaker, er truffet uten at vedkommende er gitt anledning til å uttale seg;

d) dersom slik anerkjennelse klart ville virke støtende på rettsordenen i den anmodede stat under hensyntaken til barnets beste;

e) dersom tiltaket er uforenlig med et senere tiltak truffet i ikke-konvensjonsstaten der barnet har vanlig bosted, der dette senere tiltaket oppfyller kravene til anerkjennelse i den anmodede stat;

f) dersom prosedyren fastsatt i artikkel 33, ikke er fulgt.

Artikkel 24

Uten at det påvirker artikkel 23 nr. 1, kan enhver person med rettslig interesse anmode de kompetente myndigheter i en konvensjonsstat om at de tar stilling til om et tiltak truffet i en annen konvensjonsstat skal anerkjennes eller ikke. Prosedyren reguleres av loven i den anmodede stat.

Artikkel 25

Myndigheten i den anmodede stat er bundet av de faktiske forhold som myndigheten i staten der tiltaket er truffet, har basert sin jurisdiksjon på.

Artikkel 26

1. Dersom tiltak er truffet i en konvensjonsstat og som kan fullbyrdes der, krever fullbyrdelse i en annen konvensjonsstat, skal tiltaket, dersom en part ber om det, erklæres eksigible eller registreres med henblikk på fullbyrdelse i denne andre staten i henhold til den prosedyre som er fastsatt i sistnevnte stats lovgivning.
2. Hver konvensjonsstat skal anvende en enkel og rask prosedyre for erklæring av eksigibilitet eller registrering.
3. Erklæring av eksigibilitet eller registrering kan kun nektes av grunner nevnt i artikkel 23 nr. 2.

Artikkel 27

Tiltak som er truffet skal ikke overprøves med hensyn til sakens realitet, med forbehold for den overprøving som er nødvendig for å anvende ovennevnte artikler.

Artikkel 28

Tiltak som er truffet i en konvensjonsstat, og som erklæres eksigible eller registreres med henblikk på fullbyrdelse i en annen stat, skal fullbyrdes i sistnevnte stat som om de var truffet av myndighetene der. Fullbyrdelse skjer i henhold til loven i den anmodede stat i den utstrekning denne loven bestemmer, under hensyntaken til barnets beste.

Kapittel V - Samarbeid

Artikkel 29

1. En konvensjonsstat skal utpeke en sentralmyndighet til å utføre de oppgaver konvensjonen pålegger slike myndigheter.

2. Forbundsstater, stater med mer enn ett rettssystem og stater med autonome territoriale enheter skal fritt kunne utpeke mer enn én sentralmyndighet og angi det territoriale eller personlige omfanget av deres funksjoner. Dersom en stat har utpekt mer enn én sentralmyndighet, skal den angi hvilken sentralmyndighet henvendelser kan sendes til for overføring til rett sentralmyndighet i denne staten.

Artikkel 30

1. Sentralmyndighetene skal samarbeide med hverandre og fremme samarbeid mellom de kompetente myndigheter i sine stater for å oppnå konvensjonens formål.

2. Sentralmyndighetene skal i forbindelse med anvendelsen av konvensjonen treffe egnede tiltak for å informere om lover og tilgjengelige tjenester i egne stater vedrørende beskyttelse av barn.

Artikkel 31

Sentralmyndigheten i en konvensjonsstat skal, enten direkte eller via offentlige myndigheter eller andre organer, ta alle passende forholdsregler for å -

- a) lette kommunikasjonen og tilby assistanse som fastsatt i artiklene 8 og 9 i dette kapittel;
- b) via mekling eller liknende metoder, legge til rette for avtaleløsninger som kan beskytte barnets person eller formue i situasjoner som denne konvensjon gjelder for;
- c) etter anmodning fra en kompetent myndighet i en annen konvensjonsstat, bistå med å finne ut hvor barnet er, når det ser ut til at barnet kan oppholde seg på den anmodede stats territorium og ha behov for beskyttelse der.

Artikkel 32

Etter en grunnlagt anmodning fra en sentralmyndighet eller annen kompetent myndighet i en konvensjonsstat som barnet har en vesentlig tilknytning til, kan sentralmyndigheten i konvensjonsstaten der barnet har vanlig bosted og oppholder seg, direkte eller via offentlige myndigheter eller andre organer,

- a) legge fram en rapport om barnets situasjon;
- b) anmode den kompetente myndighet i sin stat om å vurdere behovet for å treffe tiltak for beskyttelse av barnet eller dets formue.

Artikkel 33

1. Dersom en myndighet som har jurisdiksjon etter artiklene 5 til 10, overveier plassering av barnet i fosterhjem, institusjon eller omsorgstiltak i form av kafala eller tilsvarende ordning, og dersom slik plassering eller omsorgstiltak skal skje i en annen konvensjonsstat, skal den først rådføre seg med sentralmyndigheten eller annen kompetent myndighet hos sistnevnte stat. Med dette for øye skal den oversende en rapport om barnet sammen med begrunnelsen for plasseringen eller omsorgstiltaket som foreslås.

2. Avgjørelse om plassering eller omsorgstiltaket kan bare fattes i den anmodende stat dersom sentralmyndigheten eller annen kompetent myndighet i den anmodende stat har samtykket i plasseringen eller omsorgstiltaket under hensyntaken til barnets beste.

Artikkel 34

1. Når et beskyttelsestiltak overveies, kan de myndigheter som er kompetente etter konvensjonen, dersom barnets situasjon krever det, anmode enhver myndighet i en annen konvensjonsstat som har opplysninger som er relevante for beskyttelsen av barnet, om å utlevere slike opplysninger.

2. En konvensjonsstat kan erklære at anmodninger etter nr. 1 bare skal oversendes til dens myndigheter via dens sentralmyndighet.

Artikkel 35

1. En konvensjonsstats kompetente myndigheter kan anmode en annen konvensjonsstats myndigheter om å bistå med gjennomføringen av beskyttelsestiltak truffet etter denne konvensjon, særlig med å sikre den faktiske utøvelsen av samværsrett og rett til å opprettholde regelmessig direkte kontakt.

2. Myndighetene i en konvensjonsstat der barnet ikke har vanlig bosted, kan etter anmodning fra en forelder som bor i denne staten, og som søker å få eller beholde samvær med barnet, innhente opplysninger eller bevis og kan gi en anbefaling om forelderen er egnet til å ha samvær og om vilkårene for slikt samvær. En myndighet som utøver jurisdiksjon etter artiklene 5 til 10 til å avgjøre en søknad om samvær med barnet, skal motta og vurdere slike opplysninger og bevis eller slik anbefaling før den fatter avgjørelse.

3. En myndighet som har jurisdiksjon etter artiklene 5 til 10 til å avgjøre samvær, kan utsette en sak i påvente av utfallet av en anmodning fremmet etter nr. 2, særlig når den skal vurdere en søknad om å begrense eller oppheve samværsrett innvilget i staten der barnet tidligere hadde vanlig bosted.

4. Denne artikkel er ikke til hinder for at en myndighet som har jurisdiksjon etter artiklene 5 til 10, kan treffe midlertidige tiltak i påvente av utfallet av en anmodning etter nr. 2.

Artikkel 36

Dersom barnet er i alvorlig fare, skal de kompetente myndigheter i konvensjonsstaten der tiltak for beskyttelse av barnet er truffet eller blir vurdert, dersom de får opplysninger om at barnets bosted er endret eller at barnet oppholder seg i en annen stat, underrette myndighetene i den andre staten om den aktuelle faren og om de tiltak som er truffet eller blir vurdert.

Artikkel 37

En myndighet skal ikke anmode om eller overføre noen opplysninger etter dette kapittel dersom dette etter dens oppfatning kan antas å sette barnets person eller formue i fare eller utgjøre en alvorlig trussel mot friheten eller livet til et medlem av barnets familie.

Artikkel 38

1. Sentralmyndigheter og andre offentlige myndigheter i konvensjonsstater skal dekke egne utgifter ved anvendelsen av bestemmelsene i dette kapitlet, uten at dette påvirker muligheten for å ta rimelig betaling for tjenesteytelser.

2. Enhver konvensjonsstat kan inngå avtaler med en eller flere andre konvensjonsstater om fordeling av utgifter.

Artikkel 39

Enhver konvensjonsstat kan inngå avtaler med en eller flere andre konvensjonsstater med sikte på å forbedre anvendelsen av dette kapittel i sine gjensidige relasjoner. Statene som har inngått slik avtale, skal sende en kopi til depositaren for konvensjonen.

Kapittel VI - Alminnelige bestemmelser

Artikkel 40

1. Myndighetene i konvensjonsstaten der barnet har vanlig bosted, eller i konvensjonsstaten der et beskyttelsestiltak er truffet, kan utstede en attest til den som har foreldremyndighet, eller til den som er betrodd ansvaret for å beskytte barnets person eller formue, når vedkommende ber om det, som viser i hvilken egenskap vedkommende har rett til å handle og hvilke beføyelser vedkommende er gitt.

2. I mangel av bevis på det motsatte antas vedkommende å ha de egenskaper til å handle og de beføyelser som er angitt i attesten.

3. Hver konvensjonsstat skal utpeke de myndigheter som er kompetente til å utstede attesten.

Artikkel 41

Personopplysninger innsamlet eller overført etter konvensjonen skal bare brukes til de formål de er innsamlet eller overført til.

Artikkel 42

Myndighetene som opplysningene overføres til, skal sikre at de behandles konfidensielt i henhold til loven i deres stat.

Artikkel 43

Alle dokumenter som oversendes eller utstedes etter denne konvensjon, skal være fritatt fra krav om legalisering eller tilsvarende formaliteter.

Artikkel 44

Hver konvensjonsstat kan utpeke de myndigheter som anmodninger i henhold til artiklene 8, 9 og 33 skal rettes til.

Artikkel 45

1. Utpekingene som er nevnt i artiklene 29 og 44, skal oversendes til Det faste kontor for Haagkonferansen for internasjonal privatrett.

2. Erklæringen som er nevnt i artikkel 34 nr. 2, skal avgis til depositaren for konvensjonen.

Artikkel 46

En konvensjonsstat der forskjellige rettssystemer eller sett av lovregler gjelder for beskyttelsen av barnet og dets formue, skal ikke være forpliktet til å anvende konvensjonens regler i konflikter som bare angår forholdet mellom slike forskjellige systemer eller sett av lovregler.

Artikkel 47

Når det gjelder en stat som i saker etter denne konvensjonen, har to eller flere rettssystemer eller sett av lovregler som gjelder innenfor ulike territoriale enheter er -

1. enhver henvisning til vanlig bosted i vedkommende stat, å forstå som en henvisning til vanlig bosted i en territorial enhet;

2. enhver henvisning til barnets opphold i denne stat, å forstå som en henvisning til opphold i en territorial enhet;

3. enhver henvisning til at barnets formue befinner seg i denne stat, å forstå som en henvisning til den territoriale enhet der barnets formue befinner seg;

4. enhver henvisning til staten som barnet er statsborger av, å forstå som en henvisning til den territoriale enhet som loven i vedkommende stat angir, eller, i mangel av relevante regler, til den territoriale enhet som barnet har sin nærmeste tilknytning til;

5. enhver henvisning til staten hvis myndigheter har til behandling en begjæring om skilsmisse eller separasjon for barnets foreldre eller om annullering av deres ekteskap, å forstå som en henvisning til den territoriale enhet hvis myndigheter har slik begjæring til behandling;

6. enhver henvisning til staten som barnet har en vesentlig tilknytning til, å forstå som en henvisning til den territoriale enhet som barnet har slik tilknytning til;

7. enhver henvisning til staten som barnet er bortført fra eller han eller hun er holdt tilbake i, å forstå som en henvisning til den aktuelle territoriale enhet som barnet er bortført fra eller holdt tilbake i;

8. enhver henvisning til organer eller myndigheter i vedkommende stat, bortsett fra sentralmyndighetene, å forstå som en henvisning til de organer eller myndigheter som har kompetanse til å handle i den aktuelle territoriale enhet;

9. enhver henvisning til loven eller prosedyren eller myndigheten i staten der et tiltak er truffet, å forstå som en henvisning til loven eller prosedyren eller myndigheten i den territoriale enhet der slikt tiltak er truffet;

10. enhver henvisning til loven eller prosedyren eller myndigheten i den anmodede stat å forstå som en henvisning til loven eller prosedyren eller myndigheten i den territoriale enhet der det søkes anerkjennelse eller fullbyrdelse.

Artikkel 48

For å bestemme lovvalg etter kapittel III for en stat som består av to eller flere territoriale enheter med hvert sitt rettssystem eller sett av lovregler i spørsmål som omfattes av denne konvensjon, gjelder følgende regler:

a) Dersom det i slik stat er regler i kraft som angir hvilken territorial enhets lov som gjelder, gjelder loven i denne enheten;

b) I mangel av slike regler gjelder loven i den aktuelle territoriale enhet som definert i artikkel 47.

Artikkel 49

For å avgjøre lovvalg etter kapittel III i forhold til en stat med to eller flere rettssystemer eller sett av lovregler som gjelder for forskjellige kategorier personer i spørsmål som omfattes av denne konvensjon, gjelder følgende regler -

a) dersom det i slik stat er regler i kraft som fastslår hvilken av slike lover som gjelder, gjelder denne loven;

b) i mangel av slike regler gjelder loven i det rettssystemet eller settet av lovregler som barnet har nærmest tilknytning til.

Artikkel 50

Denne konvensjon skal ikke ha innvirkning på anvendelsen av konvensjon av 25. oktober 1980 om de sivile sider ved internasjonal barnebortføring mellom stater som er parter i begge konvensjoner. Derimot er intet til hinder for at bestemmelser i denne konvensjon gjøres gjeldende for å få i stand tilbakelevering av et barn som er bortført eller tilbakeholdt ulovlig, eller tilrettelegge for samværsrett.

Artikkel 51

I forholdet mellom konvensjonsstatene erstatter denne konvensjonen konvensjon av 5. oktober 1961 om myndighetenes kompetanse og lovvalg ved beskyttelse av mindreårige og konvensjon om vergemål for mindreårige, undertegnet i Haag 12. juni 1902, uten at dette påvirker anerkjennelsen av tiltak truffet etter konvensjon av 5. oktober 1961 nevnt ovenfor.

Artikkel 52

1. Denne konvensjon har ikke innvirkning på noe internasjonalt instrument som konvensjonsstatene er parter i og som gir bestemmelser om forhold som reguleres av konvensjonen, med mindre de statene som er parter i et slikt instrument, avgir erklæring om det motsatte.
2. Denne konvensjon har ikke innvirkning på muligheten for en eller flere konvensjonsstater til å inngå avtaler som inneholder bestemmelser om forhold som reguleres av denne konvensjon vedrørende barn med vanlig bosted i noen av de stater som er parter i slike avtaler.
3. Avtaler som inngås av en eller flere konvensjonsstater om forhold som faller innenfor denne konvensjons virkeområde, påvirker ikke anvendelsen av bestemmelsene i denne konvensjon i forholdet mellom slike stater og andre konvensjonsstater.
4. Nr. 1-3 får også anvendelse på likelydende lover som har sitt grunnlag i spesielle bånd av regional eller annen art mellom de berørte stater.

Artikkel 53

1. Konvensjonen gjelder bare for tiltak som er truffet i en stat etter at konvensjonen har trådt i kraft for vedkommende stat.
2. Konvensjonen gjelder for anerkjennelse og fullbyrdelse av tiltak truffet etter at konvensjonen har trådt i kraft mellom staten der tiltakene er truffet og den anmodede stat.

Artikkel 54

1. Enhver henvendelse som sendes til sentralmyndigheten eller annen myndighet i en konvensjonsstat, skal være på originalspråket og skal være ledsaget av en oversettelse til det

eller de offisielle språk i den andre staten¹, eller, dersom dette ikke lar seg gjøre, en oversettelse til fransk eller engelsk.

2. Imidlertid kan en konvensjonsstat ved å gjøre en reservasjon i henhold til artikkel 60, ta forbehold mot bruken av enten fransk eller engelsk, men ikke begge.

Artikkel 55

1. En konvensjonsstat kan i henhold til artikkel 60

a) forbeholde sine myndigheter jurisdiksjon til å treffe tiltak med sikte på å beskytte et barns formue når denne befinner seg på dens territorium;

b) forbeholde seg rett til ikke å anerkjenne noe foreldremyndighet eller tiltak i den grad det er uforenlig med tiltak truffet av dens myndigheter vedrørende samme formue.

2. Forbeholdet kan være begrenset til visse kategorier formue.

Artikkel 56

Generalsekretæren i Haagkonferansen for internasjonal privatrett skal med jevne mellomrom kalle sammen en spesialkommissjon for å gjennomgå hvordan konvensjonen virker i praksis.

Kapittel VII - Sluttbestemmelser

Artikkel 57

---

¹ Se offisiell engelsk versjon. Se også departementets merknader til forskrift til lov om Haagkonvensjonen 1996 § 3.

1. Konvensjonen er åpen for undertegning av de stater som var medlemmer av Haagkonferansen for internasjonal privatrett under dens attende sesjon.
2. Den skal ratifiseres, godtas eller godkjennes, og ratifikasjons-, godtagelses- eller godkjenningsdokumentene skal deponeres hos utenriksdepartementet i Kongeriket Nederland, som er depositar for konvensjonen.

Artikkel 58

1. Enhver annen stat kan tiltre konvensjonen etter at den har trådt i kraft i henhold til artikkel 61 nr. 1.
2. Tiltredelsesdokumentet skal deponeres hos depositaren.
3. Slik tiltredelse får bare virkning for forholdet mellom den tiltredende stat og de konvensjonsstater som ikke har reist innsigelse mot tiltredelsen i løpet av de første seks månedene etter at underretning som nevnt i artikkel 63 bokstav b er mottatt. Slik innsigelse kan også reises av stater idet de ratifiserer, godtar eller godkjenner konvensjonen etter en tiltredelse. Depositaren skal underrettes om enhver slik innsigelse.

Artikkel 59

1. Dersom en stat består av to eller flere territoriale enheter der forskjellige rettssystemer gjelder i spørsmål som omfattes av denne konvensjon, kan den, idet den undertegner, ratifiserer, godtar, godkjenner eller tiltrer, erklære at konvensjonen skal dekke alle dens territoriale enheter eller bare én eller noen av dem, og kan modifisere denne erklæringen ved å avgi nok en erklæring på hvilket som helst tidspunkt.
2. Depositaren skal underrettes om enhver slik erklæring, og erklæringen skal uttrykkelig angi de territoriale enheter som konvensjonen gjelder for.
3. Dersom en stat ikke avgir erklæring etter denne artikkel, skal konvensjonen gjelde i samtlige territoriale enheter i staten.

Artikkel 60

1. Enhver stat kan, senest idet den ratifiserer, godtar, godkjenner eller tiltrer konvensjonen eller idet den avgir erklæring etter artikkel 59, ta ett eller begge forbehold som omhandlet i artikkel 54 nr. 2 og artikkel 55. Andre forbehold tillates ikke.

2. Enhver stat kan når som helst trekke tilbake et forbehold. Depositaren skal underrettes om at forbeholdet trekkes tilbake.

3. Virkningen av forbeholdet opphører første dag i tredje kalendermåned etter underretning som nevnt i nr. 2.

Artikkel 61

1. Konvensjonen trer i kraft første dag i måneden som følger etter utløpet av et tidsrom på tre måneder etter at det tredje ratifikasjons-, godtakelses- eller godkjenningsinstrument som nevnt i artikkel 57 er deponert.

2. Deretter trer konvensjonen i kraft

a) for hver stat som senere ratifiserer, godtar eller godkjenner den, første dag i måneden som følger etter utløpet av et tidsrom på tre måneder etter at dens ratifikasjons-, godtagelses-, godkjennings- eller tiltredelsesdokument er deponert;

b) for hver stat som tiltrer, første dag i måneden som følger etter utløpet av et tidsrom på tre måneder etter utløpet av det tidsrommet på seks måneder som det er gitt bestemmelser om i artikkel 58 nr. 3;

c) for en territorial enhet som konvensjonen er gitt virkning for i overensstemmelse med artikkel 59, første dag i måneden som følger etter utløpet av et tidsrom på tre måneder etter underretningen som er angitt i nevnte artikkel.

Artikkel 62

1. En stat som er part i konvensjonen, kan si den opp ved skriftlig underretning til depositaren. Oppsigelsen kan være begrenset til bestemte territoriale enheter som konvensjonen gjelder for.

2. Oppsigelsen får virkning første dag i måneden etter utløpet av et tidsrom på tolv måneder etter at underretningen er mottatt av depositaren. Dersom det i underretningen er angitt en lengre oppsigelsesperiode, får oppsigelsen virkning etter utløpet av denne lengre periode.

Artikkel 63

Depositaren skal underrette medlemsstatene i Haagkonferansen for internasjonal privatrett og statene som har tiltrådt i henhold til artikkel 58 om:

- a) de undertegninger, ratifikasjoner, godtagelser og godkjenninger som er nevnt i artikkel 57;
- b) de tiltredelser og innsigelser mot tiltredelser som nevnt i artikkel 58;
- c) datoen da konvensjonen trer i kraft i henhold til artikkel 61;
- d) de erklæringer som nevnt i artikkel 34 nr. 2 og artikkel 59;
- e) de avtaler som nevnt i artikkel 39;
- f) de forbehold som nevnt i artikkel 54 nr. 2 og artikkel 55, og de tilbaketrekninger som nevnt i artikkel 60 nr. 2;
- g) de oppsigelser som nevnt i artikkel 62.

Til vitne om dette har de undertegnede etter behørig fullmakt undertegnet denne konvensjon.

Utferdiget i Haag den 19. oktober 1996 på engelsk og fransk, hvorav begge har samme gyldighet, i ett eksemplar som skal deponeres hos regjeringens arkiv i Kongeriket Nederland; en bevitnet kopi skal sendes via diplomatiske kanaler til hver av medlemsstatene i Haagkonferansen for internasjonal privatrett på datoen for dens attende sesjon.